

há-li se žalobkyně toho, by aspoň bylo vyšetřeno, kolik útraty sporu činily až do doby odevzdání a by její závazek obmezen byl aspoň na útraty sporu, vzešlé od odevzdání pozůstalosti, neboť ručí za útraty celé. Než žalobkyně tento zůstavitelem zahájený spor převzala a jej pro svůj zájem dále vedla, bylo na ní, by uvažovala především u sebe, stojí-li předmět sporu za to, aby se vydávala v ručení za útraty sporu pro případ, že spor prohraje, a správně nižší soudy dokládají, že bylo v její moci a rozhodnutí tomuto ručení se vyhnouti tím, že by byla ve sporu nepokračovala a se žalobního nároku vzdala. Jenom v tom případě bylo by se ručení za útraty sporu obmezilo na pozůstalost a jediné tato byla by ručila za ně. Rozhodla-li se však žalobkyně spor vésti dále, ručí z celých útrat prohraného sporu osobně a neobmezeně a bylo by zřejmým bezprávím, kdyby nyní druhou stranu, již tímto svým postupem další útraty způsobila, chtěla odkazovati na sporé prostředky předlužené pozůstalosti. Nižší soudy rozhodly tedy správně, uznávše, že žalobkyně jediné jest stranou povinnou co do pohledávky exekucí vymáhané a když z tohoto právního názoru žalobu zamítly.

Čís. 5810.

Zrušil-li rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, a nařídil prvnímu soudu, by o návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl, jest dovolací rekurs přípustným, třebas nebyla vyhrazena pravomoc.

Vyslala-li strana v případě druhé věty prvního odstavce §u 29 c. ř. s. za sebe k přelíčení zmocněnce neadvokáta, dlužno postupovati podle §u 185 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. března 1926, R I 75/26.)

Ve sporu o více než 2.000 Kč dostavil se k roku u okresního soudu manžel žalované. Žalobkyně navrhla vydání rozsudku pro zmeškání. Soud prvního stoliče návrh zamítl a ustanovil rok k dalšímu ústnímu jednání. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl o návrhu žalobkyně za vydání rozsudku pro zmeškání.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Za žalovanou, jež účastnila se prvního roku a roku ze dne 26. května 1925 osobně, dostavil se k roku ze dne 27. srpna 1926 její manžel, ačkoliv vzhledem k hodnotě sporu převyšující 2.000 Kč musela strana, nedostavila-li se osobně, zastoupena býti advokátem (§ 29 odst. 1 druhá věta c. ř. s.). Návrh žalující strany na vydání rozsudku pro zmeškání byl usnesením prvního soudu zamítnut a zároveň ustanoven byl rok k dalšímu ústnímu přelíčení. K rekursu žalující strany zrušil rekursní soud toto usnesení a uložil prvnímu soudu, by bez zřetele na potvrzení ze dne 28. srpna 1925, jímž mělo býti omluveno nedostavení se žalované, rozhodl o návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání, tedy by znovu rozhodl o otázce, zda žalovaná rok zmeškala (§ 133 c. ř. s.). Rekursní soud učinil tak s poukazem na § 403 c. ř. s., podle něhož v ta-

kovémto případě rozsudek může být vynesena bez ustanovení nového roku, a ani z věci neplyne, že před rozhodnutím měly být slyšeny strany. Jest tedy dovolací rekurs přípustný, ale jest i věcně odůvodněným. Jak uvedeno, nebyl k roku ze dne 27. srpna 1925 dostavivší se manžel žalované oprávněn ji zastupovati, jelikož šlo o relativní nucené zastoupení advokátem podle §u 29 odstavec první c. ř. s. Ale z tohoto důvodu nebylo přípustno vydání proti žalované rozsudek pro zmeškání (při čemž se jen mimochodem vzhledem k pozdějšímu postupu prvního soudu připomíná, že vydání rozsudku pro zmeškání ve zkrácené formě jest dovoleno jen v případě §u 396 c. ř. s.). Civilní soudní řád nemá ustanovení, podle něhož v případě, když nebyl připuštěn zástupce podle §u 29 první odstavec c. ř. s. nezpůsobilý, nastati mají následky zmeškání, a ani z okolnosti, že § 185 c. ř. s. na tento případ zvlášť nepamatuje, nelze usuzovati, že strana, jejíž zmocněnec k jednání nebyl připuštěn, protože není advokátem, měla by být vyloučena z výhody vytčené v tomto paragrafu. Naopak, sluší uznati, že byly tu veškeré podmínky pro obdobné jeho použití, nanejvýš když žalovaná podle zprávy soudu první stolice ani při předvolání k roku ze dne 27. srpna 1925 ani dříve nebyla poučena ve smyslu §u 29 odstavec první druhá věta c. ř. s. (rozh. čís. 2683 sb. n. s.). Jest tudíž správným usnesení prvního soudu, pokud jím návrh žalující strany na vydání rozsudku pro zmeškání byl zamítnut, jenže mělo být učiněno ihned při roku a zároveň žalovaná být poučena ve smyslu §u 29 odstavec první c. ř. s., aniž mělo předcházeti zjišťování nerozhodné okolnosti, proč žalovaná osobně se nedostavila.

Čís. 5811.

Výčepnictví předpokládá, že živnost byla vedena na účet jejího majitele, nikoliv na účet provozovatele. Byla-li dána v pacht hostinská a výčepnická živnost, jest propachtovatel povinen, ohlásiti pachtýře u živnostenského úřadu, pokud se týče odhlásil-li ho, znovu ho přihlásiti.

(Rozh. ze dne 4. března 1926, Rv I 250/26.)

Žalobci Václav Ř. a Marie Ř-ová spachtovali od žalovaného živnost hostinskou a výčepnickou. Ježto žalovaný oznámil u okresní politické správy, že bude živnost hostinskou a výčepnickou provozovati sám, důsledkem čehož byl žalobce Václav Ř. ze seznamu vymazán, domáhal se Václav Ř. a jeho manželka Marie Ř-ová žalobou, o niž tu jde, by bylo uznáno právem, že žalovaný jakožto majitel koncese hostinské a výčepnické jest povinen žádati u okresní politické správy ve 14-ti dnech pod exekucí, by žalující strana opětovně jakožto jeho zástupce v provozování živnosti hostinské a výčepnické byla schválena a do živnostenského rejstříku zapsána. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobní nárok jest založen výhradně na smlouvě ze dne 22. července 1921, nadepsané jako smlouva pachtovní. Podle odstavce I. byly pronajaty místnosti ku provozování živnosti hostinské a výčepnické za činži 500 Kč a 25 Kč z 1 hl; koncese hostinská a výčepnická propachtována nebyla, a ustanovuje se jen v odstavci II., že 70% z úhrnného pachtovného tvoří